

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-38-25

Druk nr 1244

Warszawa, 6 maja 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam
Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o komornikach sądowych.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych
został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o komornikach sądowych

Art. 1. W ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 w ust. 4 uchyla się pkt 4;
- 2) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Wniosek o powołanie na stanowisko komornika można złożyć w terminie 5 lat od ustania zatrudnienia na stanowisku asesora.”;
- 3) w art. 19 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ukończył 70. rok życia;”;
- 4) w art. 131 uchyla się ust. 2;
- 5) art. 132 otrzymuje brzmienie:

„Art. 132. Prezes właściwego sądu apelacyjnego odmawia powołania na stanowisko asesora osoby, która nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 129, lub której wniosek o powołanie na stanowisko asesora został złożony po upływie terminu, o którym mowa w art. 130 ust. 2.”;
- 6) w art. 144 w ust. 1:
 - a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) ukończył 70. rok życia;”;
 - b) uchyla się pkt 5;
- 7) uchyla się art. 281.

Art. 2. 1. Do postępowań w przedmiocie odwołania ze stanowiska komornika sądowego na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do postępowań w przedmiocie odwołania ze stanowiska asesora komorniczego na podstawie art. 144 ust. 1 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3. 1. Komornik sądowy, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy został odwołany z zajmowanego stanowiska na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, może zostać ponownie powołany na stanowisko komornika sądowego, nie później jednak niż do dnia ukończenia 70. roku życia.

2. Asesor komorniczy, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy został odwołany z zajmowanego stanowiska na podstawie art. 144 ust. 1 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, może zostać ponownie powołany na stanowisko asesora komorniczego, nie później jednak niż do dnia ukończenia 70. roku życia.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem projektowanej ustawy jest wprowadzenie zmian w przepisach ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458), dalej „u.k.s.”.

Uzasadnieniem proponowanych zmian jest przede wszystkim potrzeba pilnego wyeliminowania sprzeczności, jakie wyłaniają się na tle regulacji zawartej w art. 19 ust. 1 pkt 2 oraz art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s. wobec art. 2 ust. 2 (a) dyrektywy Rady z dnia 27 listopada 2000 r. 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. UE L 303.12.16).

Ponadto projektowana ustawa zmierza do zniesienia maksymalnego czasu trwania asesury komorniczej wynoszącego obecnie 6 lat od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora komorniczego.

1. Zmiany przepisów związanych z wiekiem emerytalnym komornika sądowego oraz asesora komorniczego obejmujące art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 144 i art. 281 u.k.s.

W aktualnym stanie prawnym Minister Sprawiedliwości odwołuje z urzędu komornika sądowego, zwanego dalej „komornikiem”, z zajmowanego stanowiska, jeżeli komornik ukończył 65. rok życia (art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s.), natomiast prezes właściwego sądu apelacyjnego odwołuje z urzędu asesora komorniczego, zwanego dalej „asesorem”, z zajmowanego stanowiska, jeżeli asesor ukończył 65. rok życia (art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s.). Regulacja ta obowiązuje od dnia 1 stycznia 2019 r.

Do czasu wejścia w życie ww. przepisów, tj. do dnia 31 grudnia 2018 r., obowiązywała ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309, z późn. zm.), dalej „u.k.s.e.”. Zgodnie z jej regulacjami Minister Sprawiedliwości odwoływał komornika ze stanowiska z chwilą ukończenia 70. roku życia (art. 15a ust. 1 pkt 3a u.k.s.e.). Podobne określenie wieku, którego osiągnięcie skutkowało odwołaniem ze stanowiska, dotyczyło asesora (art. 32b ust. 1 pkt 3a u.k.s.e.). U.k.s. obniżyła zatem granicę wieku odwołania komornika i asesora o 5 lat (z 70 lat na 65 lat).

Decyzje odwołujące komorników z zajmowanych stanowisk wydawane przez Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. (ukończony 65. roku życia) stanowiły na przestrzeni ostatnich 5 lat funkcjonowania ustawy przedmiot kontroli judykacyjnej sądów administracyjnych. W wyniku tych postępowań decyzje Ministra Sprawiedliwości były uchylane przez sądy administracyjne I instancji, a skargi kasacyjne Ministra Sprawiedliwości

od tych orzeczeń były oddalane. Sądy administracyjne konsekwentnie powoływały w uzasadnieniach wyroków, że stanowiąca podstawę decyzji administracyjnych wydawanych przez Ministra Sprawiedliwości regulacja zawarta w art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. pozostaje w sprzeczności z uregulowaniami zawartymi w art. 2 ust. 2 (a) dyrektywy 2000/78/WE i stanowi przejaw dyskryminacji bezpośredniej określonej grupy zawodowej (por. wyroki NSA: z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II GSK 560/20; z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II GSK 582/21; z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt II GSK 585/21; z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt II GSK 1933/21; z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt II GSK 1794/21; z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt II GSK 2281/21; z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt II GSK 425/22).

W ten sam sposób były oceniane decyzje wydawane w oparciu o art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s. zobowiązujące prezesa właściwego sądu apelacyjnego do odwołania ze stanowiska asesora, który ukończył 65. rok życia. Decyzje administracyjne odwołujące asesorów z uwagi na ukończony 65. rok życia są uchylane z tych samych powodów co decyzje odwołujące komorników, jako stanowiące przejaw dyskryminacji bezpośredniej (por. wyrok NSA z dnia 6 kwietnia 2022 r. sygn. akt II GSK 296/22).

Stanowisko sądów administracyjnych w tej materii jest obecnie ugruntowane, a pozbawieni możliwości wykonywania zawodu komornicy i asesory, po uzyskaniu pozytywnego wyroku, nabywają uprawnienia do dochodzenia od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych w oparciu o przepis art. 417¹ § 2 Kodeksu cywilnego. Z tych względów istniejące w u.k.s. rozwiązania, stanowiące przejaw dyskryminacji bezpośredniej określonych grup zawodowych (komorników i asesorów), muszą być pilnie zmienione, tak aby osoby wykonujące określoną działalność zawodową i mające status funkcjonariuszy publicznych nie były traktowane mniej korzystnie niż inne osoby wykonujące prawniczą działalność zawodową, mające status funkcjonariuszy publicznych lub status zawodu zaufania publicznego, w szczególności sędziowie, prokuratorzy czy notariusze.

W celach porównawczych należy wskazać, jak ustawodawca określa wiek zakończenia aktywności zawodowej w poszczególnych zawodach prawniczych:

- 1) ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1001, z późn. zm.) w art. 16 § 1 pkt 2a wskazuje, że Minister Sprawiedliwości odwołuje notariusza, jeżeli notariusz ukończył 70 lat;

- 2) ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, z późn. zm.) w art. 69 § 1 i 3 wskazuje, że sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65. roku życia, a pod pewnymi warunkami ten okres może być wydłużony do 70. roku życia;
- 3) ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390, z późn. zm.) w art. 127 § 1 odsyła wprost do stosowania odpowiednich przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, określając przechodzenie prokuratorów w stan spoczynku w sposób analogiczny do sędziów, czyli okres ten może być wydłużony do 70. roku życia;
- 4) ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 1564) oraz ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 499) nie określają górnej granicy wieku wykonywania zawodów adwokata czy radcy prawnego.

Na tle wskazanych prawniczych grup zawodowych jedynie komornicy w wieku 65 lat muszą – w sposób bezwzględny – zakończyć wykonywanie zawodu.

Mając powyższe na względzie, jest zasadna zmiana obecnych przepisów polegająca na przywróceniu rozwiązań prawnych funkcjonujących w u.k.s.e., które określały granicę wieku, której przekroczenie będzie oznaczało konieczność odwołania komornika i asesora – na poziomie 70 lat. Tak ukształtowana granica wieku nie będzie stanowiła przejawu dyskryminacji bezpośredniej, bowiem proponowane przepisy u.k.s. korespondują z przepisami ustalającymi granice wieku obowiązujące dla innych prawniczych grup zawodowych, tj. notariuszy, sędziów i prokuratorów. Wobec charakteru czynności podejmowanych przez komorników i faktu, że są oni funkcjonariuszami publicznym, jest zasadne postawienie zbliżonej granicy wieku, jak w przypadku powołanych powyżej grup zawodowych. Z uwagi na rodzaj prowadzonej przez komorników działalności zawodowej (w doktrynie określanej mianem pomocniczego organu wymiaru sprawiedliwości) oraz mając na względzie zapewnienie stronom postępowań komorniczych warunków dających gwarancję bezpieczeństwa prawnego podejmowanych wobec nich działań o charakterze władczym oraz uwzględniając solidarną z komornikiem odpowiedzialność Skarbu Państwa za wyrządzoną szkodę przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, jest konieczne wprowadzenie ograniczenia wieku, z upływem którego komornik winien zakończyć sprawowanie swojej funkcji. Błędne decyzje urzędnicze funkcjonariuszy publicznych (w tym komorników sądowych) mogą rodzić

poważne reperkusje nie tylko dla nich samych, ale dla stron i uczestników postępowania, zaś przede wszystkim dla całego systemu wymiaru sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 i 2 u.k.s. komornik nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów regulujących podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej. Komornik nie może prowadzić działalności gospodarczej. Nie można zatem porównywać zawodu komornika do adwokatów czy radców prawnych, którzy są przedsiębiorcami, a pomoc prawna wykonywana przez przedstawicieli obu tych zawodów stanowi działalność gospodarczą.

Projektowane rozwiązanie jest również zgodne z art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b dyrektywy 2000/78/WE, które regulują możliwość występowania dyskryminacji pośredniej, w tym w związku z kryterium wieku. Ocena ta została poprzedzona analizą przewidywanych wyjątków od zakazu dyskryminacji wynikających z założeń art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, który to przepis otwiera przed państwami członkowskimi możliwości dalszego stosowania środków bezpośrednio dyskryminujących ze względu na wiek, pod warunkiem że są one uzasadnione zgodnym z prawem celem, a przy tym są właściwe i konieczne do jego osiągnięcia. Wprowadzenie ograniczeń wiekowych odnoszących się do wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy publicznych, do grona których należą komornicy, jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione, a zastosowane w projekcie środki – postawienie granicy na dość wysokim poziomie 70 lat – są właściwe i konieczne.

Przepis art. 65 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrywany w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wskazuje, że wolność wykonywania zawodu może być ograniczona wówczas, gdy takie ograniczenie będzie zgodne z zasadą proporcjonalności, spełniającą przesłanki: przydatności (gdzie wprowadzone ograniczenie wolności lub prawa jednostki musi efektywnie służyć założonemu celowi), konieczności (jako konieczności wyboru najmniej dolegliwego dla jednostki środka ograniczającego wolności lub prawa) oraz proporcjonalności *sensu stricto*, tj. nakazu ważenia interesu poświęcanego i uzyskiwanego, zgodnie z założeniem, że efekty wprowadzonej do porządku prawnego normy pozostają w proporcji do nałożonych przez nią na obywatela ciężarów lub ograniczeń.

Ustawodawca przez wprowadzenie granicy wieku, jako daty granicznej posiadania przez funkcjonariusza publicznego uprawnień do wykonywania czynności urzędowych, stara się zagwarantować bezpieczeństwo obrotu prawnego, zwłaszcza w świetle nieuchronnie słabnącej wraz z wiekiem ludzkiej sprawności nie tylko fizycznej, ale przede wszystkim intelektualnej.

Czynności wykonywane przez komorników sądowych mają przymiot czynności urzędowych, a ich wiarygodność i moc prawna jest gwarantowana przez państwo. Takie ograniczenie stanowi zatem element systemu gwarantującego profesjonalizm i rzetelność w wykonywaniu funkcji publicznych. Stąd wprowadzenie limitu wieku nie może być uznane za akt dyskryminacji wobec jednostki, bowiem służy ochronie interesu publicznego i jest uzasadnione bezpieczeństwem wykonywania obowiązków służbowych.

Ponadto pozostawienie przez ustawodawcę granicy wieku uwzględnia potrzebę ochrony interesu samego komornika sądowego, bowiem zawód komornika sądowego wymaga nie tylko wiedzy prawniczej, wysokiej sprawności fizycznej i intelektualnej, ale również odporności na stres, konieczności szybkiego podejmowania decyzji i właściwych reakcji na ewentualne zagrożenia wynikające z racji wykonywania tego zawodu. Komornik sądowy to również pracodawca, a prowadzenie kancelarii komorniczej wiąże się z koniecznością wykonywania czynności wymagających sprawności logistyczno-organizacyjnej. Ustalenie relatywnie wysokiego limitu wieku (na poziomie 70 lat) ma na celu zagwarantowanie, że osoby pełniące tę funkcję będą w stanie efektywnie i bezpiecznie wykonywać wszystkie swoje obowiązki, przy czym umożliwia ono planowe przejście kompetencji na młodsze pokolenie, zapewniając jednocześnie, że usługi świadczone przez komorników sądowych pozostaną na stałym, wysokim poziomie.

Przyznanie komornikom prawa do wykonywania zawodu do czasu osiągnięcia przez nich 70. roku życia nie wyłącza możliwości przejścia na emeryturę z chwilą osiągnięcia przez komornika (czy asesora) wieku uzasadniającego nabycie uprawnień emerytalnych. Zgodnie bowiem z treścią art. 33 ust. 3 u.k.s. do komornika stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 350). Zatem, stosownie do art. 21 u.k.s., z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego komornik może przejść na emeryturę, składając Ministrowi Sprawiedliwości rezygnację ze stanowiska.

Wydłużenie wieku uprawniającego do wykonywania zawodu nie przesądza zatem, że wszyscy komornicy i asesory będą pozostawać czynni zawodowo do ukończenia 70 lat. Nie w każdym przypadku (np. ze względu na stan zdrowia) wykonywanie zawodu przez komornika będzie wskazane, nawet przy woli kontynuowania aktywności zawodowej. Gwarantem sprawowania urzędu przez osoby zdolne do pełnienia obowiązków komornika jest przepis art. 26 u.k.s., zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości, prezes właściwego sądu (rejonowego, okręgowego, apelacyjnego) albo rada właściwej izby komorniczej z urzędu może skierować komornika na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych w celu ustalenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków komornika.

W zakresie rozwiązań dotyczących wieku emerytalnego jest zasadne również uchylenie przepisu art. 281 u.k.s., zgodnie z którym powołanie na stanowisko komornika osób, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ukończyły 65 lat, wygasa z upływem 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, nie później jednak niż z dniem ukończenia 70. roku życia. Przepis art. 281 u.k.s. normował sytuacje przejściowe odnoszące skutek do komorników, którzy w chwili wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 2019 r., mieli ukończone 65 lat. W takich przypadkach powołanie na stanowisko komornika wygasało z mocy art. 281 u.k.s. w dniu 1 stycznia 2021 r., nie później jednak niż z dniem ukończenia przez komornika 70. roku życia. Na podstawie powyższego przepisu Minister Sprawiedliwości zawiadamiał komorników – do których przepis ten miał zastosowanie – o wygaśnięciu powołania. Skutek ten zrealizował się we wszystkich stanach faktycznych najpóźniej do dnia 1 stycznia 2021 r. Przepis miał charakter przejściowy i obecnie wobec upływu czasu nie jest stosowany.

Wskazać należy, że stwierdzane przez Ministra Sprawiedliwości w trybie tego przepisu wygaśnięcia powołania komorników z mocy prawa były zaskarżane do sądów administracyjnych. Pierwotnie orzeczenia sądów administracyjnych nie kwestionowały prawidłowości czynności podejmowanych przez Ministra Sprawiedliwości na jego podstawie. Jednakże w ostatnich wyrokach, wydawanych w tego rodzaju sprawach, Naczelny Sąd Administracyjny w oparciu o argumentację stosowaną w przypadku art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. stwierdzał bezskuteczność czynności zawiadomienia Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wygaśnięcia powołania na stanowiska komornika (por. wyrok NSA z dnia 11 lipca 2023 r. sygn. akt II GSK 257/23, wyrok NSA z dnia 7 grudnia 2023 r. sygn. akt II GSK 351/23). Orzeczenia te skutkowały przywróceniem do zawodu komorników objętych działaniem przepisu art. 281 u.k.s. i pojawieniem się roszczeń odszkodowawczych przeciwko Skarbowi Państwa w oparciu o tę samą argumentację, co w przypadku art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s.

Zaznaczyć także należy, że jeden z komorników wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie, iż art. 281 u.k.s. jest niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60 i art. 65 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skarga została przyjęta i zarejestrowana pod sygn. akt SK 31/24. Do toczącego się przez Trybunałem Konstytucyjnym postępowania pismem z dnia 10 kwietnia 2024 r. przyłączył się Rzecznik Praw Obywatelskich, który wnosi o stwierdzenie, że art. 281 u.k.s. jest niezgodny z art. 65 ust. 1 w związku z art. 31

ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Uchylenie przepisu art. 131 ust. 2 u.k.s. skutującego utratą uprawnień asesora komorniczego po 6 latach od pierwszego powołania na stanowisko asesora oraz uchylenie art. 11 ust. 4 pkt 4, zmiana brzmienia art. 16 i art. 132 u.k.s. – przepisów funkcjonalnie powiązanych z uchylanym przepisem

Z uwagi na okoliczność, że po ponad 5 latach obowiązywania nowej u.k.s., jest możliwe dokonanie krytycznego przeglądu zawartych w niej rozwiązań, projekt zawiera także zmiany korygujące ograniczenie do 6 lat trwania asesury komorniczej.

W aktualnym stanie prawnym funkcjonują dwa reżimy prawne regulujące okres, przez jaki asesor może zajmować stanowisko. Pierwszy wynikający z uprzednio obowiązującej u.k.s.e., która nie przewidywała czasowego ograniczenia asesury, oraz drugi wynikający z aktualnie obowiązującej u.k.s. ograniczającej czas trwania asesury do 6 lat. Rozwiązanie przewidujące nieograniczony czas trwania asesury daje asesorom swobodę podjęcia decyzji o momencie wystąpienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko komornika. Decyzja ta może być zależna od wielu czynników np. od indywidualnego poczucia przygotowania do wykonywania zawodu komornika, zdobytego doświadczenia, sytuacji rodzinnej, zdrowotnej czy w końcu możliwości finansowych. Tymczasem obecne rozwiązanie ograniczające do 6 lat czas asesury komorniczej, liczony od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora, będzie skutkować już w 2025 r. wygaśnięciem uprawnień zawodowych asesorów, w sytuacji gdy nie wystąpią o powołanie ich na stanowisko komornika. Podwójny reżim statusu asesora stanowi niezrozumiałe uprzywilejowanie jednych asesorów wobec innych. Asesorzy powołani pod rządami nowej ustawy, jeżeli nie zdecydują się na wystąpienie o powołanie ich na stanowisko komornika, stracą status asesora i przysługujące im ustawowe kompetencje samodzielnego podejmowania niektórych czynności egzekucyjnych.

Dbając o stabilność egzekucji sądowej, nie można również tracić z pola widzenia zjawiska stale malejącej liczby kandydatów do odbycia aplikacji komorniczej, a w przyszłości pracy w charakterze asesora, a następnie komornika. Jedną z przyczyn tego stanu rzeczy może być aktualny status tej grupy zawodowej. Decydując się na aplikację komorniczą, kandydat, już w chwili jej rozpoczęcia, musi być zdecydowany zostać komornikiem, w innym wypadku traci bowiem uprawnienia asesorskie po 6 latach od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora.

W związku z powyższym, jest zasadny powrót do poprzednich rozwiązań ustawowych, w których nie było określonej daty granicznej zmuszającej asesora do złożenia wniosku o powołanie na stanowisko komornika w chwili, w której może nie być na to gotowy. Ujednolicenie okresu asesury komorniczej dla wszystkich asesorów wykonujących taki zawód jest uzasadnione. Proponowana zmiana jest pożądana, a wprowadzenie przepisów winno nastąpić jak najszybciej, bowiem już w 2025 r. problem bezpowrotnej utraty statusu asesora będzie dotyczył około 60 osób (pierwsze powołanie miało miejsce w styczniu 2019 r.).

Zniesienie powyższego 6-letniego ograniczenia trwania asesury komorniczej, uzasadnia także dostosowanie innych przepisów ustawy do projektowanej regulacji. Konieczne jest uchylene przepisów art. 11 ust. 4 pkt 4 u.k.s. oraz nadanie nowego brzmienia art. 132 u.k.s., który w końcowej części zawierał odwołanie do uchylanego przepisu i uprawniał prezesa sądu apelacyjnego do odmowy powołania na stanowisko asesora „gdy upłynął okres, o którym mowa w art. 131 ust. 2”. Z zamkniętym okresem trwania asesury komorniczej ma związek także art. 16 u.k.s., którego celem było wyłączenie możliwości ubiegania się o powołanie na stanowisko komornika po upływie 5 lat od momentu odbycia asesury.

Projektowane zniesienie ustawowego ograniczenia możliwości pozostawania asesorem wymaga jednak doprecyzowania sytuacji, w której osoba niezajmująca stanowiska asesora (np. wskutek rezygnacji czy rozwiązania stosunku pracy, czy wystąpienia innych zdarzeń związanych z ustaniem zatrudnienia w charakterze asesora – art. 135 u.k.s.) będzie występowała z wnioskiem o powołanie na stanowisko komornika. Niezajmowanie stanowiska asesora i niewykonywanie w tym czasie czynności egzekucyjnych przez osoby, które chciałyby wrócić na obraną wcześniej ścieżkę zawodową, musi zostać ograniczone czasowo. Jest to uzasadnione potrzebą sprawnego powrotu do zawodu i gwarancją prawidłowego stosowania prawa. Obecnie art. 148 ust. 2 u.k.s. stanowi, że przerwa w zajmowaniu stanowiska asesora, nie może być dłuższa niż 5 lat. Po tym czasie powrót na stanowisko asesora wiąże się z koniecznością złożenia egzaminu komorniczego. Jednakże bez ingerencji w art. 16 u.k.s. osoba taka mogłaby wnioskować o powołanie na stanowisko komornika sądowego bez dodatkowych wymagań (jeżeli przepracowała w charakterze asesora 2 lata i spełnia pozostałe przesłanki z art. 11 u.k.s.). Stąd jest zasadne ograniczenie możliwości ubiegania się byłego asesora o powołanie na stanowisko komornika po upływie 5 lat od ustania zatrudnienia na stanowisku asesora.

W projekcie zaproponowano przepis przejściowy w odniesieniu do postępowań w przedmiocie odwołania ze stanowiska komornika na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s.

wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. W takim przypadku zastosowanie znajdą przepisy u.k.s. w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

Ponadto komornik, który przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy został odwołany z zajmowanego stanowiska na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s., może zostać ponownie powołany na stanowisko komornika, nie później jednak niż do dnia ukończenia 70. roku życia.

Analogiczne rozwiązania przewidziano wobec asesorów.

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Z uwagi na pilną potrzebę wejścia w życie nowych rozwiązań *vacatio legis* powinna być jak najkrótsza.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) projekt został zamieszczony w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod poz. UD174.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”. W trybie wskazanej ustawy nie wpłynęły do projektodawcy zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania przez Koordynatora Oceny Skutków Regulacji. Nie przedstawił on swojego stanowiska.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych	Data porządzenia 04.04.2025 r.
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości	Źródło: Inicjatywa własna
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>pod względem legislacyjnym:</u> Arkadiusz Myrcha – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości <u>pod względem merytorycznym:</u> Maria Ejchart – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD174
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu <u>opiekun legislacyjny:</u> Wojciech Ulitko – Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 764 Joanna Hablewska – główny specjalista do spraw legislacji w Departamencie Legislacyjnym e-mail: Joanna.Hablewska@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 246 <u>opiekun merytoryczny:</u> Mirosław Przybylski – Dyrektor Departamentu Wykonywania Orzeczeń i Probacji e-mail: sekretariat.dwoip@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 231	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Wiek emerytalny komornika sądowego oraz asesora komorniczego
Projekt ma na celu wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458), dalej „u.k.s.”, których uzasadnieniem jest przede wszystkim potrzeba pilnego wyeliminowania sprzeczności, jakie wyłaniają się na tle regulacji zawartej w art. 19 ust. 1 pkt 2 (odwołanie komornika sądowego, zwanego dalej „komornikiem”, z zajmowanego stanowiska ze względu na ukończenie 65. roku życia) oraz art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s. (odwołanie asesora komorniczego, zwanego dalej „asesorem”, z zajmowanego stanowiska ze względu na ukończenie 65. roku życia) wobec art. 2 ust. 2 (a) dyrektywy Rady z dnia 27 listopada 2000 r. 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. UE L 303.12.16).
W aktualnym stanie prawnym Minister Sprawiedliwości odwołuje z urzędu komornika z zajmowanego stanowiska, jeżeli komornik ukończył 65. rok życia (art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s.), natomiast prezes właściwego sądu apelacyjnego odwołuje z urzędu asesora z zajmowanego stanowiska, jeżeli asesor ukończył 65. rok życia (art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s.).
Zgodnie z regulacjami uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1309, z późn. zm.), dalej „u.k.s.e.”, Minister Sprawiedliwości odwoływał komornika ze stanowiska z chwilą ukończenia 70. roku życia (art. 15a ust. 1 pkt 3a u.k.s.e.); ta sama zasada dotyczyła również asesora (art. 32b ust. 1 pkt 3a u.k.s.e.). Funkcjonująca w systemie prawnym ustawa obniżyła granicę wieku odwołania komornika i asesora o 5 lat (z 70 lat na 65 lat).
Na potrzeby ukazania skali oddziaływania projektu spośród ogólnej liczby komorników sądowych (2269 osób) i asesorów komorniczych (1133 osoby) wyodrębniono odpowiednio po dwie grupy wiekowe:
1) grupa wiekowa 51–60 lat (osoby urodzone w latach 1965–1973), w której obecnie znajduje się **302 komorników i 69 asesorów**;
2) grupa wiekowa powyżej 60 roku życia (osoby urodzone w latach 1954–1964), licząca **124 komorników i 16 asesorów**¹.
Bazując na powyższych danych, zauważyć można, że zgodnie z obowiązującymi przepisami w ciągu najbliższych 5 lat odwołanych z zajmowanego stanowiska ze względu na ukończenie 65. roku życia zostałoby **124 komorników**, co stanowi **5%** ogólnej liczby komorników, oraz **16 asesorów** stanowiących **1%** ogólnej liczby asesorów. Natomiast w przeciągu kolejnych 10 lat liczby te kształtowałyby się następująco: **302 komorników** stanowiących **13%** obecnej liczby komorników oraz **69 asesorów** stanowiących **6%** ogólnej liczby asesorów.
Na przestrzeni ostatnich 5 lat decyzje odwołujące komorników z zajmowanych stanowisk wydawane przez Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. (ukończony 65. roku życia) stanowiły przedmiot kontroli judykacyjnej sądów administracyjnych.
W wyniku tych postępowań decyzje Ministra Sprawiedliwości były uchylane przez sądy administracyjne I instancji, a skargi kasacyjne Ministra Sprawiedliwości od tych orzeczeń były oddalane. Sądy administracyjne konsekwentnie powoływały w uzasadnieniach wyroków, iż regulacja stanowiąca podstawę decyzji administracyjnych wydawanych przez

¹ wg danych na 31.12.2024 r.

Ministra Sprawiedliwości zawarta w art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. pozostaje w sprzeczności z uregulowaniami zawartymi w art. 2 ust. 2 (a) dyrektywy 2000/78/WE i stanowi przejaw dyskryminacji bezpośredniej określonej grupy zawodowej. W ten sam sposób oceniane były decyzje wydawane w oparciu o art. 144 ust. 1 pkt 4 u.k.s. zobowiązujący prezesa właściwego sądu apelacyjnego do odwołania ze stanowiska asesora, który ukończył 65. rok życia. Na podstawie wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II GSK 560/20; 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II GSK 582/21; 7 września 2021 r., sygn. akt II GSK 585/21; 16 listopada 2021 r., sygn. akt II GSK 1933/21; 16 listopada 2021 r., sygn. akt II GSK 1794/21; 7 grudnia 2021 r., sygn. akt II GSK 2281/21; 12 grudnia 2022 r., sygn. akt II GSK 425/22 można wskazać, że linia orzecznicza sądów administracyjnych w przedmiotowej materii jest obecnie ugruntowana. Natomiast pozbawieni możliwości wykonywania zawodu komornicy i asesory, po uzyskaniu pozytywnego wyroku, nabywają uprawnienia do dochodzenia od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych w oparciu o przepis art. 417¹ § 2 k.c.

Obecnie przed sądem toczą się 4 postępowania, w których suma samych roszczeń odszkodowawczych (bez odsetek i kosztów procesu) wynosi ok. 2 000 000 zł (przy czym w tej kwocie znajduje się roszczenie częściowe w wysokości 200 000 zł z roszczenia oszacowanego na komornika na poziomie 2 000 000 zł). Gdyby zatem komornik dochodził pełnego odszkodowania roszczenia główne w 4 procesach wyniosłyby prawie 3 800 000 zł.

Komornicy, co do których zastosowano art. 281 u.k.s., wystąpili z wnioskami o zawezwanie do próby ugodowej, szacując swoje roszczenia główne na kwotę ok. 3 800 000 zł.

Na ten moment skala roszczeń odszkodowawczych z tytułu pozbawienia możliwości wykonywania zawodu komornika z chwilą ukończenia 65. roku życia jest trudna do oszacowania, bowiem nie wszyscy komornicy, którzy zostali odwołani ze stanowiska w tym trybie, wystąpili z powództwem o zapłatę. Jednakże mają jeszcze taką możliwość.

Poniżej przedstawiono porównanie dotyczące wieku zakończenia aktywności zawodowej w poszczególnych zawodach prawniczych:

1. ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1001, z późn. zm.) w art. 16 § 1 pkt 2a wskazuje, że Minister Sprawiedliwości odwołuje notariusza, jeżeli notariusz ukończył 70 lat;
2. ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, z późn. zm.) w art. 69 § 1 i 3 wskazuje, że sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65. roku życia, a pod pewnymi warunkami ten okres może być wydłużony do 70. roku życia;
3. ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390, z późn. zm.) w art. 127 § 1 odsyła wprost do stosowania odpowiednich przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, określając przechodzenie prokuratorów w stan spoczynku w sposób analogiczny do sędziów, czyli okres ten może być wydłużony do 70. roku życia;
4. ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 1564) oraz ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 499) nie określają górnej granicy wieku wykonywania zawodów adwokata czy radcy prawnego.

Na tle wskazanych prawniczych grup zawodowych jedynie komornicy w wieku 65 lat muszą zakończyć wykonywanie zawodu.

Czas trwania asesury komorniczej

Nowelizacji wymagają także przepisy dotyczące czasu trwania asesury komorniczej. W aktualnym stanie prawnym funkcjonują dwa reżimy prawne regulujące okres, przez jaki asesor może zajmować stanowisko. Pierwszy wynikający z uprzednio obowiązującej u.k.s.e., która nie przewidywała czasowego ograniczenia asesury, oraz drugi wynikający z aktualnie obowiązującej u.k.s. ograniczającej czas trwania asesury do 6 lat.

Rozwiązanie przewidujące nieograniczony czas trwania asesury daje asesorom swobodę podjęcia decyzji o momencie wystąpienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko komornika, która może być zależna od wielu czynników. Tymczasem obecne rozwiązanie ograniczające czas asesury komorniczej do 6 lat, liczony od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora, będzie skutkować już w 2025 r. wygaśnięciem uprawnień zawodowych asesorów, w sytuacji gdy nie wystąpią o powołanie ich na stanowisko komornika.

Podwójny reżim statusu asesora stanowi niezrozumiałe uprzywilejowanie jednych asesorów wobec innych. Asesorzy powołani pod rządami nowej ustawy, jeżeli nie zdecydują się na wystąpienie o powołanie ich na stanowisko komornika, stracą status asesora i przysługujące im ustawowe kompetencje samodzielnego podejmowania niektórych czynności egzekucyjnych.

W związku z powyższym jest zasadny powrót do poprzednich rozwiązań ustawowych, w których nie było określonej daty granicznej zmuszającej asesora do złożenia wniosku o powołanie na stanowisko komornika w chwili, w której może nie być na to gotowy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na uwadze powyższe, jest zasadna zmiana, która określi granicę wieku na poziomie 70 lat, a której przekroczenie będzie oznaczało konieczność odwołania komornika i asesora z zajmowanego stanowiska.

Przyznanie komornikom prawa do wykonywania zawodu do czasu osiągnięcia przez nich 70. roku życia nie wyłącza możliwości przejścia na emeryturę z chwilą osiągnięcia przez komornika (czy asesora) wieku uzasadniającego nabycie uprawnień emerytalnych. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 3 u.k.s. do komornika stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 350). Zatem z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego komornik może przejść na emeryturę, składając Ministrowi Sprawiedliwości rezygnację ze stanowiska. Wprowadzane rozwiązanie stanowi powrót do stanu prawnego obowiązującego przed zmianą obowiązujących przepisów, dlatego też nie przewiduje się mechanizmu badania zdolności do dalszego pełnienia obowiązków po ukończeniu 65. roku życia przez komorników sądowych i asesorów komorniczych. Wszyscy komornicy będą mieli zagwarantowane ustawowo prawo wykonywania zawodu do chwili ukończenia 70 lat. Jednakże każdy uprawniony będzie mógł złożyć rezygnację z wykonywania zawodu wcześniej, również gdy uzna, że jego stan zdrowia tego wymaga. W każdym przypadku uzasadnionych podejrzeń co do stanu zdrowia komornika czy też asesora ocena zdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych może nastąpić w trybie przepisów art. 26 oraz art. 141 u.k.s.. Przepisy te wskazują na możliwości skierowania (przez organy nadzoru nad komornikami) komornika czy też asesora na badania przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w celu ustalenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków zawodowych. Ponadto w ramach projektowanej ustawy znosi się maksymalny czas trwania asesury komorniczej określony obecnie na 6 lat. W projekcie zaproponowano przepis przejściowy w odniesieniu do postępowań w przedmiocie odwołania ze stanowiska komornika na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. W takim przypadku zastosowanie znajdą przepisy u.k.s. w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą. Ponadto komornik, który przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy został odwołany z zajmowanego stanowiska na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s., może zostać ponownie powołany na stanowisko komornika, nie później jednak niż do dnia ukończenia 70. roku życia. Analogiczne rozwiązania przewidziano wobec asesorów. W ramach procedowanych zmian nie przewiduje się natomiast przepisów przejściowych w stosunku do asesorów powołanych pod rządami obowiązującej ustawy, jeżeli ich 6-letnia asesura zakończy się w 2025 r. przed wejściem w życie projektowanej ustawy. Planuje się, aby proponowane zmiany przepisów weszły w życie przed dniem 1 czerwca 2025 r., tj. przed upływem 6 lat asesury pierwszych asesorów powołanych pod rządami obowiązującej ustawy. Wprowadzenie nowych rozwiązań przed dniem 1 czerwca 2025 r. usuwa problem bez potrzeby wprowadzania przepisów przejściowych w tym zakresie.													
3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?													
Projektowane rozwiązania ze względu na stopień szczegółowości nie były poddawane analizie prawnoporównawczej.													
4. Podmioty, na które oddziałuje projekt													
Grupa	Wielkość	Źródło danych		Oddziaływanie									
komornicy sądowi	2269	Krajowa Rada Komornicza		Wydłużenie aktywności zawodowej do 70. roku życia.									
asesorzy komorniczy	1133			Wydłużenie aktywności zawodowej do 70. roku życia; zniesienie maksymalnego czasu trwania asesury komorniczej określonego obecnie na 6 lat.									
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji													
Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”. Projekt został skierowany do opiniowania do następujących podmiotów: Krajowa Rada Komornicza, Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny, Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, Krajowa Rada Sądownictwa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznik Praw Obywatelskich, sądy apelacyjne, Rada Dialogu Społecznego, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienia Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Pracodawców Business Centre Club, Związek Rzemiosła Polskiego, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Polskie Towarzystwo Gospodarcze, Krajowa Rada Związku Zawodowego Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej, Międzyzakładowa Organizacja Związkowa Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Pracowników Sądownictwa. W ramach konsultacji publicznych projekt został skierowany do następujących podmiotów: Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”, Stowarzyszenie Sędziów „Themis”, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Sędziów Sędziowie RP, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Asesorów i Aplikantów Komorniczych, Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSiP „Votum”, Polski Związek Pracodawców Prawniczych, Stowarzyszenie Prawnicy dla Polski, Fundacja Panoptykon, Fundacja Court Watch Polska, Fundacja im. Stefana Batorego, Helsińska Fundacja Praw Człowieka, Fundacja na rzecz Bezpiecznego Obrotu Prawnego, Krajowa Izba Gospodarcza, Polska Rada Biznesu, Kongres Polskiego Biznesu, Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce. Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostały omówione w raporcie z konsultacji.													
6. Wpływ na sektor finansów publicznych													
(ceny stałe z 2025 r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)

Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Projektowana zmiana nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Nie dotyczy.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.).										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu.										
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełno-sprawne i starsze	Brak wpływu.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie ustawy nie będzie miało negatywnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, jak również nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☒ nie dotyczy												

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Nie dotyczy.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Projektowana regulacja wpłynie na wydłużenie aktywności zawodowej komornika sądowego oraz asesora komorniczego do 70. roku życia.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne: prawa człowieka	
		☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu		Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na pozostałe obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Planuje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Efekty wejścia w życie projektowanych rozwiązań będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Raport z konsultacji.			

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174)

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania oraz informacje o okresie ich przeprowadzenia i terminie wyznaczonym do zajęcia stanowiska

Projekt został, przy pismach z dnia 12 lutego 2025 r., skierowany do opiniowania i konsultacji publicznych do podmiotów wymienionych w pkt 5 OSR. Wyznaczony termin do przedstawienia opinii lub stanowisk wynosił 21 dni.

W ramach opiniowania uwagi do projektu przedstawiła Krajowa Rada Komornicza oraz Rzecznik Praw Obywatelskich.

Stanowiska o braku uwag przedstawili: Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny, Sąd Apelacyjny w Katowicach, Sąd Apelacyjny w Krakowie, Sąd Apelacyjny w Szczecinie, Sąd Apelacyjny w Warszawie oraz Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

Natomiast Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła pozytywną opinię o projekcie.

W ramach konsultacji publicznych uwagi do projektu zgłosił Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce. Jedna osoba przedstawiła komentarz do projektu w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Ponadto pozytywne stanowisko wobec projektowanej regulacji przedstawiło Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”.

Omówienie uwag zgłoszonych w ramach opiniowania i konsultacji publicznych oraz odniesienie się do nich zostało zawarte załączniku do raportu (zestawieniu uwag zgłoszonych w ramach opiniowania i konsultacji publicznych).

2. Przedstawienie wyników konsultacji projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt nie wymagał zasięgnięcia opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji ani uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

3. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.).

OPINIOWANIE

L.p.	Organ zgłaszający uwagę	Przepis	Treść zgłoszonej uwagi	Stanowisko MS
1.	Krajowa Rada Komornicza	art. 2/art. 3	Konieczność dodania przepisów przejściowych regulujących sytuację prawną asesorów, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy wszczęto procedurę odwołania na podstawie art. 144 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458), dalej „u.k.s.”, w brzmieniu dotychczasowym, tj. z powodu upływu okresu 6 lat od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora, lub którzy przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy zostaną na tej podstawie odwołani. Projektowane przepisy powinny odpowiednio powodować umorzenie postępowań wszczętych w celu odwołania, względnie umożliwiać osobom ponowne powołanie na stanowisko. Należy podkreślić, że pierwsi asesorzy zostali powołani na podstawie u.k.s. w maju 2019 r., a zatem upływ 6-letniego okresu asesury może nastąpić przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, co spowoduje konieczność ich odwołania.	Na obecnym etapie prac legislacyjnych nie przewiduje się wprowadzenia przepisów przejściowych we wskazanym zakresie, bowiem projektodawca przewiduje, że proponowane w projekcie rozwiązania wejdą w życie przed dniem 1 czerwca 2025 r., tj. przed dniem, w którym pierwsi asesorzy komorniczy utracą swoje uprawnienia po 6 latach od pierwszego powołania na stanowisko asesora. W przypadku przedłużania się procedury legislacyjnej, stosowne regulacje zostaną dodane do projektu na dalszym etapie prac.
2.	Krajowa Rada Komornicza	art. 130 ust. 2 obowiązującej ustawy (propozycja wykraczająca poza regulacje projektu)	Doprecyzowanie brzmienia przepisu art. 130 ust. 2 u.k.s. przez wyraźne wskazanie, że termin w nim określony dotyczy „pierwszego powołania” na to stanowisko. W praktyce zdarzają się sytuacje, gdzie osobom ubiegającym się o powołanie na stanowisko asesora odmawiano powołania, jako odwołanym ze stanowiska asesora np. w związku z ustaniem zatrudnienia, ubiegającym się o ponowne powołanie, gdzie między doręczeniem uchwały o wyniku egzaminu komorniczego a dniem złożenia wniosku o ponowne powołanie upłynął okres 5 lat. Jako argumentację takich decyzji wskazywano m.in., że zakres obowiązywania przepisu art. 130 ust. 2 u.k.s. nie został ograniczony wyłącznie do kandydatów, którzy po raz pierwszy składają wniosek o powołanie na stanowisko asesora komorniczego z uwagi na jego literalne brzmienie, tj. brak określenia „pierwsze” powołanie. W praktyce, sytuacja ta objęła dwie grupy osób. W pierwszej grupie znalazły się osoby, których powołanie i odwołanie ze stanowiska asesora miało miejsce na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1277, z późn. zm.), natomiast druga grupa osób to asesorzy powołani na gruncie poprzedniej ustawy, a odwołani na mocy przepisów u.k.s. O ile sytuacja pierwszej grupy, z uwagi na ponad 5-letni okres obowiązywania u.k.s. utraciła już na znaczeniu, o tyle sytuacja dotycząca drugiej grupy budzi już spore zaniepokojenie. Obowiązująca ustawa wyraźnie odróżnia warunki pierwszego powołania na stanowisko asesora komorniczego po zdanym egzaminie komorniczym od	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania i konsultacji publicznych

			sytuacji ponownego powołania na to stanowisko np. z powodu ustania zatrudnienia asesora, mimo wyraźnego określenia w art. 130 i 131 u.k.s., że chodzi o „pierwsze” lub „pierwotne” powołanie. Wskazuje na to już sama systematyka ustawy i ulokowanie tych przepisów bezpośrednio po oddziale 3 rozdziału 6 pt. „Egzamin komorniczy”. O „pierwszym powołaniu” stanowi też art. 131 ust. 2 u.k.s. w kontekście czasu trwania asesury, przyznając mu istotne, odmienne od pozostałych powołań konsekwencje, z kolei art. 148 u.k.s. mówi o „ponownym powołaniu”. Asesora powołuje prezes właściwego sądu apelacyjnego na podstawie wniosku złożonego w terminie maksymalnie 5 lat od dnia doręczenia uchwały o wyniku egzaminu komorniczego. W przypadku zaś np. ustania zatrudnienia, podstawę powołania stanowi art. 148 ust. 1 u.k.s., zgodnie z którym osoba odwołana z zajmowanego stanowiska może zostać ponownie powołana na to stanowisko, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 129 u.k.s.. Natomiast gdy osoba taka co najmniej przez 5 lat nie zajmowała stanowiska asesora, będzie ona musiała złożyć egzamin komorniczy. Mimo, iż w ocenie Krajowej Rady Komorniczej przepisy te nie budzą wątpliwości, jak się okazuje w praktyce zdarzają się przypadki ich odmiennej wykładni.	
3.	Krajowa Rada Komornicza	art. 148 obowiązującej ustawy (propozycja wykraczająca poza regulacje projektu)	W u.k.s. brakuje podstawy prawnej do ponownego powołania na stanowisko asesora osoby, która została odwołana ze stanowiska komornika (np. z powodu rezygnacji, ale także z innych przyczyn) lub której powołanie wygasło. Osoba taka, mimo że pełniła funkcję komornika i ma odpowiednie przygotowanie, aby zostać asesorem musi złożyć ponownie egzamin komorniczy, gdyż nie obejmuje jej norma wyrażona w art. 148 ust. 1 u.k.s. Wydaje się, że w obliczu stale malejącego zainteresowania aplikacją komorniczą przepisy powinny dopuszczać możliwość powrotu do funkcji asesora dla osób, które legitymują się odpowiednią wiedzą, ale np. z przyczyn od siebie niezależnych nie zdołały utrzymać własnej kancelarii. Skoro ustawa (słusznie) przyznaje prawo do ponownego powołania na stanowisko asesora osobom, które zostały odwołane ze stanowiska asesora lub którym powołanie wygasło, to tym bardziej takie prawo powinni mieć byli komornicy. Tym samym, jako samorząd proponujemy odpowiednią modyfikację art. 148 u.k.s. uwzględniając w przepisie również wskazaną powyżej sytuację.	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.
4.	Rzecznik Praw Obywatelskich	uwaga ogólna	Rzecznik dostrzega, że projektowane przepisy w zakresie, w jakim odnoszą się do ustanowienia górnej granicy wieku uprawniającej do wykonywania zawodu komornika bądź asesora komorniczego, są wynikiem dostrzeżenia przez resort sprawiedliwości, że obecnie obowiązujące przepisy stanowią „przejaw dyskryminacji bezpośredniej określonych grup zawodowych (komorników i asesorów), [i] muszą być pilnie zmienione, tak aby osoby wykonujące określoną działalność zawodową i mające status	Zaproponowane w projekcie zmiany przepisów u.k.s. obejmujące m.in. art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. i zmierzające do podniesienia granicy wieku odwołania komornika sądowego ze stanowiska o 5 lat (z 65 lat na 70 lat), przywracają reguły, które obowiązywały do końca 2018 r. Mają one na celu eliminację przejawów dyskryminacji bezpośredniej określonej w art. 2 ust. 2 lit. a dyrektywy

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania i konsultacji publicznych

		funkcjonariuszy publicznych nie były traktowane mniej korzystnie niż inne osoby wykonujące prawniczą działalność zawodową, mające status funkcjonariuszy publicznych lub status zawodu zaufania publicznego, w szczególności sędziowie, prokuratorzy czy notariusze”. Przyjęta zaś w opiniowanych przepisach granica 70 lat korespondować ma z określonym ustawowo w odniesieniu do niektórych innych zawodów prawniczych wiekiem zakończenia aktywności zawodowej. Problematyka ustawowego określenia wieku emerytalnego komornika sądowego oraz asesora komorniczego w u.k.s. była już przedmiotem zainteresowania Rzecznika Praw Obywatelskich. W szczególności warto wskazać, że Rzecznik zgłosił swój udział w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o sygn. akt SK 31/21 i poparł wniesioną skargę konstytucyjną. Rzecznik w swoim piśmie procesowym wskazał, że gwarantowana na gruncie art. 65 ust. 1 Konstytucji RP wolność wyboru zawodu, wolność wykonywania zawodu oraz wolność wyboru miejsca pracy może być ograniczane jedynie wówczas, gdy takie ograniczenie będzie spełniało wymogi określone art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w tym będzie zgodne z zasadą proporcjonalności. Test proporcjonalności współtworzą trzy przesłanki: przydatności, konieczności i proporcjonalności sensu stricto. Przydatność polega na tym, że wprowadzone ograniczenie wolności lub prawa jednostki musi efektywnie służyć założonemu celowi. Przesłanka konieczności sprowadza się do wyboru najmniej dolegliwego dla jednostki środka ograniczającego jej wolności lub prawa. Zasada proporcjonalności sensu stricto polega na istnieniu obowiązku ważenia interesu poświęcanego i uzyskiwanego, zgodnie z założeniem, że efekty wprowadzonej do porządku prawnego normy pozostają w proporcji do nałożonych przez nią na obywatela ciężarów lub ograniczeń. W opinii Rzecznika rozwiązania ograniczające wolność z art. 65 ust. 1 Konstytucji polegające na określeniu górnej granicy wiekowej, do której można wykonywać dany zawód, nie przechodzą testu przydatności. Zważyć należy, że już sama u.k.s. zawiera rozwiązanie, które po niedużej modyfikacji pozwałoby z jednej strony wyeliminować dyskryminującą granicę wiekową, a z drugiej – kontrolować czy osoby wykonujące zawód komornika lub asesora komorniczego nadal posiadają zdolność do pełnienia obowiązków komornika. Art. 26 u.k.s. zakłada, że Minister Sprawiedliwości, prezes właściwego sądu rejonowego, prezes właściwego sądu okręgowego, prezes właściwego sądu apelacyjnego albo rada właściwej izby komorniczej, z urzędu lub na wniosek zainteresowanego, może skierować komornika na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w celu ustalenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków komornika. Istnieje więc już	Rady 2000/78/WE. Wprowadzone rozwiązanie stanie się zbieżne z regulacjami obowiązującymi w odniesieniu do sędziów, prokuratorów oraz notariuszy. Projektowane rozwiązanie jest również zgodne z art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b ww. dyrektywy, które regulują możliwość występowania dyskryminacji pośredniej, w tym w związku z kryterium wieku. Ocena ta została poprzedzona analizą przewidywanych wyjątków od zakazu dyskryminacji wynikających z założeń art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, który to przepis otwiera przed państwami członkowskimi możliwości dalszego stosowania środków bezpośrednio dyskryminujących ze względu na wiek, pod warunkiem, że są one uzasadnione zgodnym z prawem celem, a przy tym są właściwe i konieczne do jego osiągnięcia. Wprowadzenie ograniczeń wiekowych odnoszących się do wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy publicznych, do grona których należą komornicy, jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione, a zastosowane w projekcie środki – postawienie granicy na dość wysokim poziomie 70 lat – jest właściwe i konieczne. Przepis art. 65 ust. 1 Konstytucji RP rozpatrywany w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, wskazuje, że wolność wykonywania zawodu może być ograniczona wówczas, gdy takie ograniczenie będzie zgodne z zasadą proporcjonalności, spełniającą przesłanki: przydatności (gdzie wprowadzone ograniczenie wolności lub prawa jednostki musi efektywnie służyć założonemu celowi), konieczności (jako konieczności wyboru najmniej dolegliwego dla jednostki środka ograniczającego wolności lub prawa) oraz proporcjonalności <i>sensu stricto</i>, tj. nakazu ważenia interesu poświęcanego i uzyskiwanego, zgodnie z założeniem, że efekty wprowadzonej do porządku prawnego normy pozostają w proporcji do nałożonych przez nią na obywatela ciężarów lub ograniczeń. Zasadność zaproponowanej regulacji jest podyktowana specyfiką funkcji jaką pełni w społeczeństwie komornik sądowy – organ władzy publicznej, który wykonując swoje obowiązki ustawowe, nie działa w imieniu własnym, ale realizuje politykę państwa w zakresie sprawnej, skutecznej i rzetelnej egzekucji sądowej.
--	--	---	---

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania i konsultacji publicznych

		mechanizm, który w sposób dostateczny gwarantuje, że zadania komornika będą wykonywane wyłącznie przez osoby, których stan zdrowia na to pozwala. Warto też w tym miejscu powołać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2021 r., w którym wskazano, że „tendencje demograficzne i niekwestionowany postęp w zakresie medycyny powodują, że jest faktem niezaprzeczalnym zwiększająca się długość życia oraz to, że ludzie dożywają starszego, czy wręcz podeszłego wieku w lepszej niż kiedyś kondycji, a struktura demograficzna społeczeństw zmienia się w stosunku do wcześniejszej w kierunku coraz większego odsetka ludzi starszych. Zatem uwzględnienie ewentualnej degradacji stanu zdrowia, w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie czynności zawodowych, może być w wystarczającym stopniu zapewnione przez poddawanie pracowników (funkcjonariuszy) okresowym badaniom lekarskim i okresowej ocenie stanu zdrowia”. Jednocześnie jednak NSA podkreślał arbitralność przyjętego rozwiązania odnosząc je do analogicznych przepisów dotyczących innych zawodów prawniczych (zob. wyrok NSA z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II GSK 582/21)”. Niezależnie od powyższego, mając na uwadze fakt, że projektowane rozwiązania winny pozostawać w zgodzie z dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. WE L 303 z dnia 2 grudnia 2000 r.), podkreślić należy, że w sytuacji wprowadzenia sztywnego kryterium wiekowego limitującego możliwość wykonywania zawodu, koniecznym wydaje się wyważenie, czy wprowadzone rozwiązanie jest uzasadnione ze względu na rodzaj działalności zawodowej lub warunki jej wykonywania dana cecha związana z kryterium wieku stanowi istotny i determinujący wymóg zawodowy, a cel takiego odmiennego traktowania jest zgodny z prawem, zaś sam wymóg jest proporcjonalny (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 stycznia 2010 r. w sprawie Colin Wolf przeciwko Stadt Frankfurt am Main (C-229/08); z dnia 13 września 2011 r. w sprawie Prigge, Fromm i Lambach przeciwko Deutsche Lufthansa AG (C-447/09); z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie Mario Vital Pérez przeciwko Ayuntamiento de Oviedo (C-416/13)). Uzasadnienie dla takiego ograniczenia winno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu projektu ustawy.	Komornik sądowy jest zawodem zaufania publicznego, funkcjonariuszem publicznym, a co za tym idzie brak jest podstaw, aby w odniesieniu do przedstawicieli tego zawodu ustawowa granica wieku była regulowana odmiennie aniżeli wobec przedstawicieli takich zawodów prawniczych jak sędziowie, prokuratorzy czy notariusze. Projekt znosi różnicowanie komorników w tym obszarze w porównaniu do innych grup zawodowych o podobnym statusie, tzn. realizujących zadania państwa w obszarach wymiaru sprawiedliwości czy organów ochrony prawnej. Z uwagi na rodzaj prowadzonej przez komorników działalności zawodowej (w doktrynie określanej mianem pomocniczego organu wymiaru sprawiedliwości) oraz mając na względzie zapewnienie stronom postępowań komorniczych warunków dających gwarancję bezpieczeństwa prawnego podejmowanych wobec nich działań o charakterze władczym oraz uwzględniając solidarną z komornikiem odpowiedzialność Skarbu Państwa za wyrządzoną szkodę przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, konieczne jest wprowadzenie ograniczenia wieku, z upływem którego komornik winien zakończyć sprawowanie swojej funkcji. Błędne decyzje urzędnicze funkcjonariuszy publicznych (w tym komorników sądowych) mogą rodzić poważne reperkusje nie tylko dla nich samych, ale dla stron i uczestników postępowania, zaś przede wszystkim dla całego systemu wymiaru sprawiedliwości. Ustawodawca przez wprowadzenie granicy wieku, jako daty granicznej posiadania przez funkcjonariusza publicznego uprawnień do wykonywania czynności urzędowych, stara się zagwarantować bezpieczeństwo obrotu prawnego, zwłaszcza w świetle nieuchronnie słabnącej wraz z wiekiem ludzkiej sprawności nie tylko fizycznej, ale przede wszystkim intelektualnej. Czynności wykonywane przez komorników sądowych mają przymiot czynności urzędowych, a ich wiarygodność i moc prawna jest gwarantowana przez państwo. Takie ograniczenie stanowi zatem element systemu gwarantującego profesjonalizm i rzetelność w wykonywaniu funkcji publicznych. Stąd wprowadzenie limitu wieku nie może być uznane za akt
--	--	--	--

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania i konsultacji publicznych

				dyskryminacji wobec jednostki, bowiem służy ochronie interesu publicznego i jest uzasadnione bezpieczeństwem wykonywania obowiązków służbowych. Ponadto, pozostawienie przez ustawodawcę granicy wieku uwzględnia potrzebę ochrony interesu samego komornika sądowego, bowiem zawód komornika sądowego wymaga nie tylko wiedzy prawniczej, wysokiej sprawności fizycznej i intelektualnej, ale również odporności na stres, konieczności szybkiego podejmowania decyzji i właściwych reakcji na ewentualne zagrożenia wynikające z racji wykonywania tego zawodu. Komornik sądowy to również pracodawca, a prowadzenie kancelarii komorniczej wiąże się z koniecznością wykonywania czynności wymagających sprawności logistyczno-organizacyjnej. Ustalenie relatywnie wysokiego limitu wieku (na poziomie 70 lat) ma na celu zagwarantowanie, że osoby pełniące tę funkcję będą w stanie efektywnie i bezpiecznie wykonywać wszystkie swoje obowiązki, przy czym umożliwia ono planowe przejście kompetencji na młodsze pokolenie, zapewniając jednocześnie, że usługi świadczone przez komorników sądowych pozostaną na stałym, wysokim poziomie. Reasumując, wiek 70 lat stanowi kompromis, który umożliwia pełne wykorzystanie wieloletniego doświadczenia zawodowego, jednocześnie sygnalizując moment, po którym ryzyko związane z naturalnym spadkiem sprawności fizycznej i intelektualnej może zacząć przeważać nad korzyściami wynikającymi z doświadczenia i mieć wpływ nie tylko na interes samego funkcjonariusza publicznego, ale również obywateli i państwa. Konsekwencją podwyższenia górnej granicy wieku, uprawniającej do wykonywania zawodu komornika bądź też asesora komorniczego, jest zaproponowane w projekcie uchylenie art. 281 u.k.s. Stosowne wyjaśnienie zostanie dodane do uzasadnienia projektu.
--	--	--	--	--

KONSULTACJE PUBLICZNE

L.p.	Organ zgłaszający uwagę	Przepis	Treść zgłoszonej uwagi	Stanowisko MS
1.	Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	art. 131 ust. 3 i art. 134 obecnie obowiązującej ustawy (propozycja wykraczająca poza regulacje projektu)	Do postulatów <i>de lege ferenda</i> należy dodać eliminację przepisu art. 131 ust 3 u.k.s. pozbawiającego radę izby komorniczej statusu strony w toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie powołania asesora komorniczego oraz przepisu art. 134 u.k.s. w całości nakładającego na komornika sądowego obowiązek zatrudnienia w okresie 3 lat co najmniej jednego asesora. Przepisy te powiązane funkcjonalnie z materią wskazaną w projekcie ustawy wymagają korekty.	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.
2.	Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	propozycja wykraczająca poza regulacje projektu	W obowiązujących przepisach nadal pozostają rozwiązania, które naszym zadaniem mają charakter dyskryminujący i są sprzeczne z ustawą zasadniczą. W szczególności dotyczy to art. 29 ust 4 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, który nakłada opłatę w wysokości 150 złotych, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego, z uwagi na bezskuteczność (art. 824 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego) na wierzycieli „wtórnych”. Uważamy, że to rozwiązanie wymaga ponownej analizy i ewentualnej korekty, aby zapewnić równe traktowanie wszystkich uczestników postępowania egzekucyjnego.	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.
3.	osoba fizyczna	uwaga ogólna	Czy w przypadku przyjęcia wieku emerytalnego komornika sądowego 70 lat, kobiety komorniczki będą mogły odejść na emeryturę wcześniej?	Przyznanie komornikom prawa do wykonywania zawodu do czasu osiągnięcia przez nich 70. roku życia, nie wyłącza możliwości przejścia na emeryturę z chwilą osiągnięcia przez komornika (czy asesora) wieku uzasadniającego nabycie uprawnień emerytalnych. Zgodnie bowiem z treścią art. 33 ust. 3 u.k.s. do komornika stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zatem, stosownie do art. 21 u.k.s., z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego komornik może przejść

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania i konsultacji publicznych

				na emeryturę składając Ministrowi Sprawiedliwości rezygnację ze stanowiska.
--	--	--	--	---

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania

OPINIOWANIE

L.p.	Organ zgłaszający uwagę	Przepis	Treść zgłoszonej uwagi	Stanowisko MS
1.	Krajowa Rada Komornicza	art. 2/art. 3	Konieczność dodania przepisów przejściowych regulujących sytuację prawną asesorów, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy wszczęto procedurę odwołania na podstawie art. 144 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458), dalej „u.k.s.”, w brzmieniu dotychczasowym, tj. z powodu upływu okresu 6 lat od dnia pierwszego powołania na stanowisko asesora, lub którzy przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy zostaną na tej podstawie odwołani. Projektowane przepisy powinny odpowiednio powodować umorzenie postępowań wszczętych w celu odwołania, względnie umożliwiać osobom ponowne powołanie na stanowisko. Należy podkreślić, że pierwsi asesory zostali powołani na podstawie u.k.s. w maju 2019 r., a zatem upływ 6-letniego okresu asesury może nastąpić przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, co spowoduje konieczność ich odwołania.	Na obecnym etapie prac legislacyjnych nie przewiduje się wprowadzenia przepisów przejściowych we wskazanym zakresie, bowiem projektodawca przewiduje, że proponowane w projekcie rozwiązania wejdą w życie przed dniem 1 czerwca 2025 r., tj. przed dniem, w którym pierwsi asesory komorniczy utracą swoje uprawnienia po 6 latach od pierwszego powołania na stanowisko asesora. W przypadku przedłużania się procedury legislacyjnej, stosowne regulacje zostaną dodane do projektu na dalszym etapie prac.
2.	Krajowa Rada Komornicza	art. 130 ust. 2 obowiązującej ustawy (propozycja wykraczająca poza regulacje projektu)	Doprecyzowanie brzmienia przepisu art. 130 ust. 2 u.k.s. przez wyraźne wskazanie, że termin w nim określony dotyczy „pierwszego powołania” na to stanowisko. W praktyce zdarzają się sytuacje, gdzie osobom ubiegającym się o powołanie na stanowisko asesora odmawiano powołania, jako odwołanym ze stanowiska asesora np. w związku z ustaniem zatrudnienia, ubiegającym się o ponowne powołanie, gdzie między doręczeniem uchwały o wyniku egzaminu komorniczego a dniem złożenia wniosku o ponowne powołanie upłynął okres 5 lat. Jako argumentację takich decyzji wskazywano m.in., że zakres obowiązywania przepisu art. 130 ust. 2 u.k.s. nie został ograniczony wyłącznie do kandydatów, którzy po raz pierwszy składają wniosek o powołanie na stanowisko asesora komorniczego z uwagi na jego literalne brzmienie, tj. brak określenia „pierwsze” powołanie. W praktyce, sytuacja ta objęła dwie grupy osób. W pierwszej grupie znalazły się osoby, których powołanie i odwołanie ze stanowiska asesora miało miejsce na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1277, z późn. zm.), natomiast druga grupa osób to asesory powołani na gruncie poprzedniej ustawy, a odwołani na mocy przepisów u.k.s. O ile sytuacja pierwszej grupy, z uwagi na ponad 5-letni okres obowiązywania u.k.s. utraciła już na znaczeniu, o tyle sytuacja dotycząca drugiej grupy budzi już spore zaniepokojenie. Obowiązująca ustawa wyraźnie odróżnia warunki pierwszego powołania na stanowisko asesora komorniczego po zdanym egzaminie komorniczym od	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania

			sytuacji ponownego powołania na to stanowisko np. z powodu ustania zatrudnienia asesora, mimo wyraźnego określenia w art. 130 i 131 u.k.s., że chodzi o „pierwsze” lub „pierwotne” powołanie. Wskazuje na to już sama systematyka ustawy i ulokowanie tych przepisów bezpośrednio po oddziale 3 rozdziału 6 pt. „Egzamin komorniczy”. O „pierwszym powołaniu” stanowi też art. 131 ust. 2 u.k.s. w kontekście czasu trwania asesury, przyznając mu istotne, odmienne od pozostałych powołań konsekwencje, z kolei art. 148 u.k.s. mówi o „ponownym powołaniu”. Asesora powołuje prezes właściwego sądu apelacyjnego na podstawie wniosku złożonego w terminie maksymalnie 5 lat od dnia doręczenia uchwały o wyniku egzaminu komorniczego. W przypadku zaś np. ustania zatrudnienia, podstawę powołania stanowi art. 148 ust. 1 u.k.s., zgodnie z którym osoba odwołana z zajmowanego stanowiska może zostać ponownie powołana na to stanowisko, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 129 u.k.s.. Natomiast gdy osoba taka co najmniej przez 5 lat nie zajmowała stanowiska asesora, będzie ona musiała złożyć egzamin komorniczy. Mimo, iż w ocenie Krajowej Rady Komorniczej przepisy te nie budzą wątpliwości, jak się okazuje w praktyce zdarzają się przypadki ich odmiennej wykładni.	
3.	Krajowa Rada Komornicza	art. 148 obowiązującej ustawy (propozycja wykraczająca poza regulacje projektu)	W u.k.s. brakuje podstawy prawnej do ponownego powołania na stanowisko asesora osoby, która została odwołana ze stanowiska komornika (np. z powodu rezygnacji, ale także z innych przyczyn) lub której powołanie wygasło. Osoba taka, mimo że pełniła funkcję komornika i ma odpowiednie przygotowanie, aby zostać asesorem musi złożyć ponownie egzamin komorniczy, gdyż nie obejmuje jej norma wyrażona w art. 148 ust. 1 u.k.s. Wydaje się, że w obliczu stale malejącego zainteresowania aplikacją komorniczą przepisy powinny dopuszczać możliwość powrotu do funkcji asesora dla osób, które legitymują się odpowiednią wiedzą, ale np. z przyczyn od siebie niezależnych nie zdołały utrzymać własnej kancelarii. Skoro ustawa (słusznie) przyznaje prawo do ponownego powołania na stanowisko asesora osobom, które zostały odwołane ze stanowiska asesora lub którym powołanie wygasło, to tym bardziej takie prawo powinni mieć byli komornicy. Tym samym, jako samorząd proponujemy odpowiednią modyfikację art. 148 u.k.s. uwzględniając w przepisie również wskazaną powyżej sytuację.	Propozycja będzie przedmiotem analizy przy kolejnych, planowanych pracach nad zmianą u.k.s.
4.	Rzecznik Praw Obywatelskich	uwaga ogólna	Rzecznik dostrzega, że projektowane przepisy w zakresie, w jakim odnoszą się do ustanowienia górnej granicy wieku uprawniającej do wykonywania zawodu komornika bądź asesora komorniczego, są wynikiem dostrzeżenia przez resort sprawiedliwości, że obecnie obowiązujące przepisy stanowią „przejaw dyskryminacji bezpośredniej określonych grup zawodowych (komorników i asesorów), [i] muszą być pilnie zmienione, tak aby osoby wykonujące określoną działalność zawodową i mające status	Zaproponowane w projekcie zmiany przepisów u.k.s. obejmujące m.in. art. 19 ust. 1 pkt 2 u.k.s. i zmierzające do podniesienia granicy wieku odwołania komornika sądowego ze stanowiska o 5 lat (z 65 lat na 70 lat), przywracają reguły, które obowiązywały do końca 2018 r. Mają one na celu eliminację przejawów dyskryminacji bezpośredniej określonej w art. 2 ust. 2 lit. a dyrektywy

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania

		funkcjonariuszy publicznych nie były traktowane mniej korzystnie niż inne osoby wykonujące prawniczą działalność zawodową, mające status funkcjonariuszy publicznych lub status zawodu zaufania publicznego, w szczególności sędziowie, prokuratorzy czy notariusze”. Przyjęta zaś w opiniowanych przepisach granica 70 lat korespondować ma z określonym ustawowo w odniesieniu do niektórych innych zawodów prawniczych wiekiem zakończenia aktywności zawodowej. Problematyka ustawowego określenia wieku emerytalnego komornika sądowego oraz asesora komorniczego w u.k.s. była już przedmiotem zainteresowania Rzecznika Praw Obywatelskich. W szczególności warto wskazać, że Rzecznik zgłosił swój udział w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o sygn. akt SK 31/21 i poparł wniesioną skargę konstytucyjną. Rzecznik w swoim piśmie procesowym wskazał, że gwarantowana na gruncie art. 65 ust. 1 Konstytucji RP wolność wyboru zawodu, wolność wykonywania zawodu oraz wolność wyboru miejsca pracy może być ograniczane jedynie wówczas, gdy takie ograniczenie będzie spełniało wymogi określone art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w tym będzie zgodne z zasadą proporcjonalności. Test proporcjonalności współtworzą trzy przesłanki: przydatności, konieczności i proporcjonalności sensu stricto. Przydatność polega na tym, że wprowadzone ograniczenie wolności lub prawa jednostki musi efektywnie służyć założonemu celowi. Przesłanka konieczności sprowadza się do wyboru najmniej dolegliwego dla jednostki środka ograniczającego jej wolności lub prawa. Zasada proporcjonalności sensu stricto polega na istnieniu obowiązku ważenia interesu poświęcanego i uzyskiwanego, zgodnie z założeniem, że efekty wprowadzonej do porządku prawnego normy pozostają w proporcji do nałożonych przez nią na obywatela ciężarów lub ograniczeń. W opinii Rzecznika rozwiązania ograniczające wolność z art. 65 ust. 1 Konstytucji polegające na określeniu górnej granicy wiekowej, do której można wykonywać dany zawód, nie przechodzą testu przydatności. Zważyć należy, że już sama u.k.s. zawiera rozwiązanie, które po niedużej modyfikacji pozwałoby z jednej strony wyeliminować dyskryminującą granicę wiekową, a z drugiej – kontrolować czy osoby wykonujące zawód komornika lub asesora komorniczego nadal posiadają zdolność do pełnienia obowiązków komornika. Art. 26 u.k.s. zakłada, że Minister Sprawiedliwości, prezes właściwego sądu rejonowego, prezes właściwego sądu okręgowego, prezes właściwego sądu apelacyjnego albo rada właściwej izby komorniczej, z urzędu lub na wniosek zainteresowanego, może skierować komornika na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w celu ustalenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków komornika. Istnieje więc już	Rady 2000/78/WE. Wprowadzone rozwiązanie stanie się zbieżne z regulacjami obowiązującymi w odniesieniu do sędziów, prokuratorów oraz notariuszy. Projektowane rozwiązanie jest również zgodne z art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b ww. dyrektywy, które regulują możliwość występowania dyskryminacji pośredniej, w tym w związku z kryterium wieku. Ocena ta została poprzedzona analizą przewidywanych wyjątków od zakazu dyskryminacji wynikających z założeń art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, który to przepis otwiera przed państwami członkowskimi możliwości dalszego stosowania środków bezpośrednio dyskryminujących ze względu na wiek, pod warunkiem, że są one uzasadnione zgodnym z prawem celem, a przy tym są właściwe i konieczne do jego osiągnięcia. Wprowadzenie ograniczeń wiekowych odnoszących się do wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy publicznych, do grona których należą komornicy, jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione, a zastosowane w projekcie środki – postawienie granicy na dość wysokim poziomie 70 lat – jest właściwe i konieczne. Przepis art. 65 ust. 1 Konstytucji RP rozpatrywany w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, wskazuje, że wolność wykonywania zawodu może być ograniczona wówczas, gdy takie ograniczenie będzie zgodne z zasadą proporcjonalności, spełniającą przesłanki: przydatności (gdzie wprowadzone ograniczenie wolności lub prawa jednostki musi efektywnie służyć założonemu celowi), konieczności (jako konieczności wyboru najmniej dolegliwego dla jednostki środka ograniczającego wolności lub prawa) oraz proporcjonalności <i>sensu stricto</i>, tj. nakazu ważenia interesu poświęcanego i uzyskiwanego, zgodnie z założeniem, że efekty wprowadzonej do porządku prawnego normy pozostają w proporcji do nałożonych przez nią na obywatela ciężarów lub ograniczeń. Zasadność zaproponowanej regulacji jest podyktowana specyfiką funkcji jaką pełni w społeczeństwie komornik sądowy – organ władzy publicznej, który wykonując swoje obowiązki ustawowe, nie działa w imieniu własnym, ale realizuje politykę państwa w zakresie sprawnej, skutecznej i rzetelnej egzekucji sądowej.
--	--	---	---

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania

		mechanizm, który w sposób dostateczny gwarantuje, że zadania komornika będą wykonywane wyłącznie przez osoby, których stan zdrowia na to pozwala. Warto też w tym miejscu powołać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2021 r., w którym wskazano, że „tendencje demograficzne i niekwestionowany postęp w zakresie medycyny powodują, że jest faktem niezaprzeczalnym zwiększająca się długość życia oraz to, że ludzie dożywają starszego, czy wręcz podeszłego wieku w lepszej niż kiedyś kondycji, a struktura demograficzna społeczeństw zmienia się w stosunku do wcześniejszej w kierunku coraz większego odsetka ludzi starszych. Zatem uwzględnienie ewentualnej degradacji stanu zdrowia, w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie czynności zawodowych, może być w wystarczającym stopniu zapewnione przez poddawanie pracowników (funkcjonariuszy) okresowym badaniom lekarskim i okresowej ocenie stanu zdrowia”. Jednocześnie jednak NSA podkreślał arbitralność przyjętego rozwiązania odnosząc je do analogicznych przepisów dotyczących innych zawodów prawniczych (zob. wyrok NSA z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II GSK 582/21)”. Niezależnie od powyższego, mając na uwadze fakt, że projektowane rozwiązania winny pozostawać w zgodzie z dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. WE L 303 z dnia 2 grudnia 2000 r.), podkreślić należy, że w sytuacji wprowadzenia sztywnego kryterium wiekowego limitującego możliwość wykonywania zawodu, koniecznym wydaje się wyważenie, czy wprowadzone rozwiązanie jest uzasadnione ze względu na rodzaj działalności zawodowej lub warunki jej wykonywania dana cecha związana z kryterium wieku stanowi istotny i determinujący wymóg zawodowy, a cel takiego odmiennego traktowania jest zgodny z prawem, zaś sam wymóg jest proporcjonalny (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 stycznia 2010 r. w sprawie Colin Wolf przeciwko Stadt Frankfurt am Main (C-229/08); z dnia 13 września 2011 r. w sprawie Prigge, Fromm i Lambach przeciwko Deutsche Lufthansa AG (C-447/09); z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie Mario Vital Pérez przeciwko Ayuntamiento de Oviedo (C-416/13)). Uzasadnienie dla takiego ograniczenia winno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu projektu ustawy.	Komornik sądowy jest zawodem zaufania publicznego, funkcjonariuszem publicznym, a co za tym idzie brak jest podstaw, aby w odniesieniu do przedstawicieli tego zawodu ustawowa granica wieku była regulowana odmiennie aniżeli wobec przedstawicieli takich zawodów prawniczych jak sędziowie, prokuratorzy czy notariusze. Projekt znosi różnicowanie komorników w tym obszarze w porównaniu do innych grup zawodowych o podobnym statusie, tzn. realizujących zadania państwa w obszarach wymiaru sprawiedliwości czy organów ochrony prawnej. Z uwagi na rodzaj prowadzonej przez komorników działalności zawodowej (w doktrynie określanej mianem pomocniczego organu wymiaru sprawiedliwości) oraz mając na względzie zapewnienie stronom postępowań komorniczych warunków dających gwarancję bezpieczeństwa prawnego podejmowanych wobec nich działań o charakterze władczym oraz uwzględniając solidarną z komornikiem odpowiedzialność Skarbu Państwa za wyrządzoną szkodę przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, konieczne jest wprowadzenie ograniczenia wieku, z upływem którego komornik winien zakończyć sprawowanie swojej funkcji. Błędne decyzje urzędnicze funkcjonariuszy publicznych (w tym komorników sądowych) mogą rodzić poważne reperkusje nie tylko dla nich samych, ale dla stron i uczestników postępowania, zaś przede wszystkim dla całego systemu wymiaru sprawiedliwości. Ustawodawca przez wprowadzenie granicy wieku, jako daty granicznej posiadania przez funkcjonariusza publicznego uprawnień do wykonywania czynności urzędowych, stara się zagwarantować bezpieczeństwo obrotu prawnego, zwłaszcza w świetle nieuchronnie słabnącej wraz z wiekiem ludzkiej sprawności nie tylko fizycznej, ale przede wszystkim intelektualnej. Czynności wykonywane przez komorników sądowych mają przymiot czynności urzędowych, a ich wiarygodność i moc prawna jest gwarantowana przez państwo. Takie ograniczenie stanowi zatem element systemu gwarantującego profesjonalizm i rzetelność w wykonywaniu funkcji publicznych. Stąd wprowadzenie limitu wieku nie może być uznane za akt
--	--	--	--

Zestawienie uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych (UD174) w ramach opiniowania

				dyskryminacji wobec jednostki, bowiem służy ochronie interesu publicznego i jest uzasadnione bezpieczeństwem wykonywania obowiązków służbowych. Ponadto, pozostawienie przez ustawodawcę granicy wieku uwzględnia potrzebę ochrony interesu samego komornika sądowego, bowiem zawód komornika sądowego wymaga nie tylko wiedzy prawniczej, wysokiej sprawności fizycznej i intelektualnej, ale również odporności na stres, konieczności szybkiego podejmowania decyzji i właściwych reakcji na ewentualne zagrożenia wynikające z racji wykonywania tego zawodu. Komornik sądowy to również pracodawca, a prowadzenie kancelarii komorniczej wiąże się z koniecznością wykonywania czynności wymagających sprawności logistyczno-organizacyjnej. Ustalenie relatywnie wysokiego limitu wieku (na poziomie 70 lat) ma na celu zagwarantowanie, że osoby pełniące tę funkcję będą w stanie efektywnie i bezpiecznie wykonywać wszystkie swoje obowiązki, przy czym umożliwia ono planowe przejście kompetencji na młodsze pokolenie, zapewniając jednocześnie, że usługi świadczone przez komorników sądowych pozostaną na stałym, wysokim poziomie. Reasumując, wiek 70 lat stanowi kompromis, który umożliwia pełne wykorzystanie wieloletniego doświadczenia zawodowego, jednocześnie sygnalizując moment, po którym ryzyko związane z naturalnym spadkiem sprawności fizycznej i intelektualnej może zacząć przeważać nad korzyściami wynikającymi z doświadczenia i mieć wpływ nie tylko na interes samego funkcjonariusza publicznego, ale również obywateli i państwa. Konsekwencją podwyższenia górnej granicy wieku, uprawniającej do wykonywania zawodu komornika bądź też asesora komorniczego, jest zaproponowane w projekcie uchylenie art. 281 u.k.s. Stosowne wyjaśnienie zostanie dodane do uzasadnienia projektu.
--	--	--	--	--